

LES COVES DE SANT MAGÍ

...Tarruella, Vilanova, Torres,...

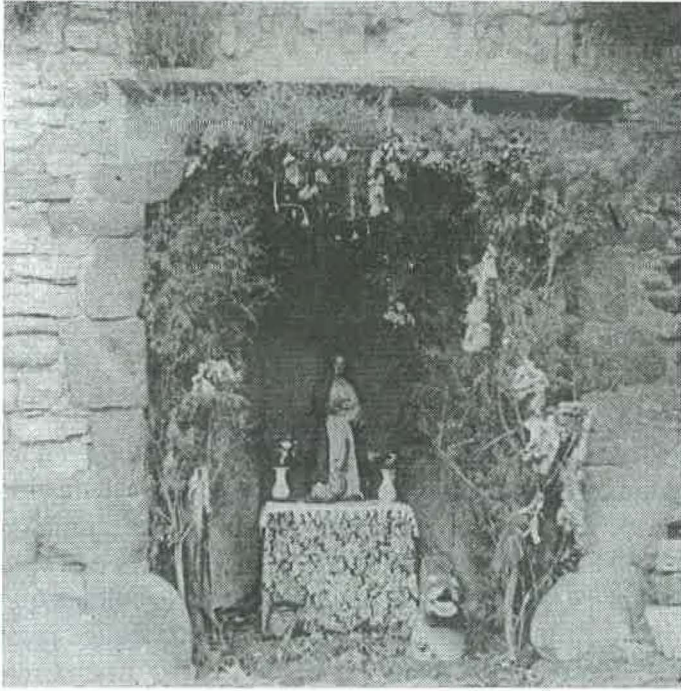
Ramon Turull

Una de les típiques notes de la Festa de Sant Magí eren les “coves” que es muntaven per representar diversos passatges de la vida del sant: l’escapada de la presó de Tarragona amb l’ajuda d’un àngel, en actitud d’oració al seu abrupte refugi de la Brufaganya o el cop de gaiato per fer brollar l’aigua amb què apagar la set dels soldats que l’havien capturat per ordre de l’emperador Dacià en una de les persecucions, el segle III, contra els cristians.

Es tractava d’unes coves de concepció ingènua, d’una arquitectura primària i simplista, però plenes de color, d’afecte i efecte. No les havies de buscar pas: eren elles les que et cridaven com un aparador de vida, com una atenció plàstica sobre l’existència de l’eremita. Cada escena venia a ser com una pàgina en relleu del llibre de Sant Magí. Un “sant”, com es deia llavors de les il·lustracions en general. I la festa ens hauria semblat coixa i incompleta sense aquest costum de les coves, sense aquesta manifestació popular, esmaltada de devoció i amarada per la fragància suau de l’espígol.

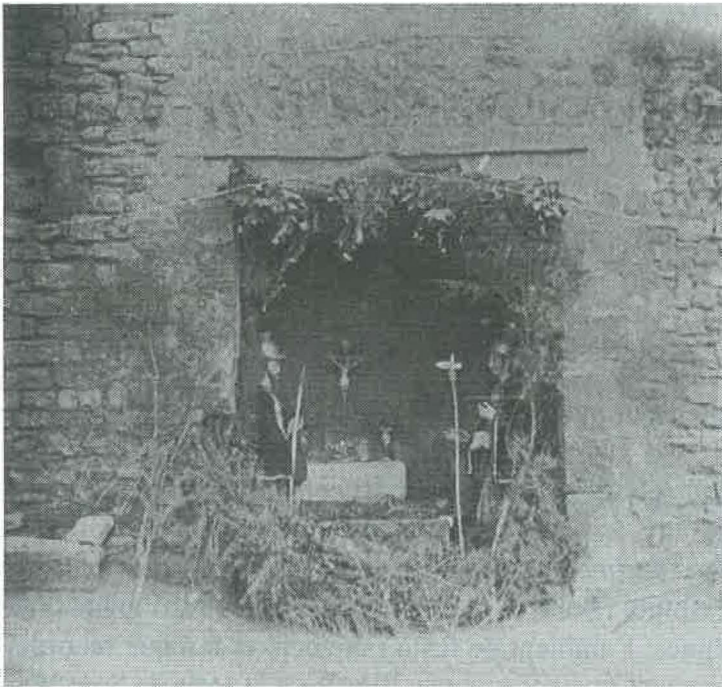
Abans de la guerra (1936-39) i durant alguns anys després, n’hi havia, del nostre record, almenys tres: dues al carrer de Sant Magí, una mica espaiades i a l’esquerra, pujant de la placeta, i una altra de més gran, més treballada, a la casa on vivia la família Tarruella, de renom Cal Racó, que es trobava a la dreta del carrer i al fons, on hi havia hagut el convent dels frares dominics.

Uns quants anys després de la guerra es van deixar de fer. Per un temps va ressuscitar la tradició Francesc Vilanova –antic porter del C.

Una de les coves fetes a Cervera possiblement al carrer Buidassacs (Arxiu Mestres).

D. Català, maquillador a La Passió— que al final del carrer Major tenia una merceria, “La Maravilla del Siglo XX”, on avui hi ha les Mantes Segura, i que era un artesà amb mans d'autèntica plata. Ho havia demostrat construint uns esplèndids diorames sobre “Cristo, Misterio de Pasión”, i al comprometre's cordialment a reviuir les coves de Sant Magí, hi traslladà el seu estil personalíssim, de categoria. Potser les coves van perdre en senzillesa i candor, però això va ser compensat per una tècnica superior, per una realització més acurada i un gust pel detall ben estudiat, ben resolt. Amb tot, aquesta nova etapa no va durar gaires anys i les coves acabaren per desaparèixer, és a dir, per no fer-se, perquè es muntaven i desmuntaven exclusivament per la festa del barri, fins que, el 1974, Magí Torres, una de les seves ànimes i amb tant d'enginy com habilitat manual, en va fer una —única i gran— al costat mateix de la capella, en part del lloc ocupat per la sagristia i que és la que en l'actualitat s'obre cada any. Continuament millorada, s'entén, amb noves sorpreses de llum, de color i d'acció, perquè aquesta

Una de les coves fetes a Cervera possiblement al carrer Buidassacs (Arxiu Mestres).

es dóna amb un cert i lineal argument que afegeix dinàmica a l'estàtica habitual, adornada, a tot estirar, per un sortidoret recordatori de l'aigua miraclera.

Així estan, avui, les coses, les coves, la cova. I si n'hem fet especial referència és per portar a les pàgines d'aquest quadern –un més per completar, amb el temps, sencera, la memòria de la Festa de Sant Magí– el nom d'una de les famílies més arrelades al barri, més vinculades a la seva rànica celebració, els Tarruella, que en el seu afany d'aportar novetats a la tradició de sempre, cert any van arribar a construir una “cova flotant” al gran dipòsit que per regar l'extens hort havien construït prop de la casa. Paletes tots –n'hem conegut tres generacions– convençuts de que cap obra no es mereix aquest nom si no ha estat ben concebuda, ben feta i ben acabada, el mateix rigor aplicaven i apliquen a la feina professional i de cada dia com a la construcció de les velles coves que es feien sobretot amb el cor i només per Sant Magí.